

прочелје

Гојко Божовић

ЈЕДИНИ ТРЕНУТАК

ЈЕДИНИ ТРЕНУТАК

О краљевским временима
На крају историје,
О светлости
У данима зиме,
О људском језику
У знаку велике печурке.
Говоримо као да је
Једини тренутак за говор.
Обнављамо успомене
Да би угледали
Историју одрастања,
Дугу митску причу
Са сенкама наших лица,
Са сјајем наших очију.
Ћутимо као да је
Разумевање део нашег пртљага.
Простор у кући
Продуженог детињства.
Па опет говоримо.
О временима, светлости и о језику.

ПИТАЊЕ

Шта може да заустави
Несрећу која долази?

Вест која се шири
Упоредо са протеклим сатима?

Писмо које проналази
Изгубљеног саговорника?

Звук откинут из стана
Са врха солитера?

Отпадак избачен
Кроз прозор аутомобила?

Дан проведен у одлагању одлуке?

Време прижељкивано да дође?
Време успоравано стрепњом?

ВИДИК

Сада бих се отиснуо
У последње просторе видика
Са прозора дневне собе,
Међу нејасне траве,
Међу дрвеће повучено у себе,
У мир запечаћен смолом.
Заиста чврста гаранција
За један дан.
Када стигнем тамо,
Последњи простор видика
Биће место на коме се сада налазим.

НЕКЕ ОД РЕЧИ

Ускоро ћу имати година
Као мој отац
Када сам га

Први пут запамтио.
Имам више седих
Него што их је он стекао.
Док ово пишем,
Чујем глас мога сина.
Већ ме види
Али ме још није запамтио
Како погнут над каквим
Листом хартије
Записујем неке од речи
Са којима ће
И он одрастати.

ХРОНИКЕ

Још су хронике казале
Да су се подигли народи,
Покренути у једном часу,
По неком вишем разлогу,
Док су се делили воља
Од слабости, нужда од
Правде, милост од прегнућа.
Казале би хронике још неку реч
О местима кроз која се прошло,
О прегаженим рекама,
О шумама које су, посечене у ходу,
Пролистале на оружју,
О опседнутим градовима
И градовима потом насталим
На истим местима
Под новим именима.
И ту су хронике заћутале.
Нигде нема имена, ни знака.
Нигде живог човека,
Ни оживљене стрепње.
Ни средовечног мушког очаја.
Хронике су остале без гробних места.
Без јека ватре у папрати,
Напрегнуте под теретом народа.

ЦРТЕЖ

Застрашујући мир јутарњег залива,
Лука насукана на напуштене бродове,
Сенка затечена у повлачењу,
Стопа остала иза путујућег бродоломника,
Или каквог бога из пригодног приморског мита,
Песак замешан знојем тела,
Енергијом подмуклих жлезда,
Сочиво одбачено у хитњи и брзоплетости,
Књига напуштена после осунчаног читања,
Отворена на страни на којој је
Полусан срушио могући свет,
Оно што су јуче биле новине,
А данас је папир старији од свога порекла,
Археолошка ископина изгубљеног времена,
Застрашујући мир јутарњег залива,

ОПСЕДНУТИ ГРАД

„И биће наново послат под Троју велики Ахил”,
И биће наново пронађена Троја
На сваком месту на коме се
Велики Ахил претварао
У дете свога гнева,
У родитеља своје махнитости.
И биће поново сковано оружје,
Блеснуће свет на јутру штита,
Немо гвожђе проговориће на трговима,
И биће наново градови утврђени опсадом,
У опседнутим градовима мењаће се
Дан за ноћ, и дани за године,
Краљевства за покорност,
И биће поново срушени бедеми,
Да бисмо се, најзад, вратили кући,
Међу непознате укућане,
Да би се опет подигао опседнути град.

ГРАДСКА ШЕТЊА

Голуб са асфалтираним крилима,
Додуше, без главе која је
Нестала у некој застрашујућој предвидљивости.
Али зато проширен за трагове крви
Местимично просуте по плочнику,
Најпре у неправилним црвеним фигурама,
Сувише апстрактним, као у рђавих сликара,
Да их крв не враћа у поље аутентичности,
Онда у тачкицама, све ређим
И све неуједначенијим,
То је оно што остаје
Од градске шетње.
Само сам то видео
Међу осветљеним призорима.
И хитре људске кораке
Који промичу без застајања
Кривудајући на том месту
Са свом замисливом одлучношћу.